

Es sapņoju visu laiku

Bikstu pagasta «Bērziņu» saime Dobeles novada pašvaldības rīkotajā konkursā «Vasaras sakta 2018» ieguva veicināšanas balvu par bērniem draudzīgas vides veidošanu. Kad konkursa komisija iegriezās «Bērziņos», to enerģiskā saimniece JANA VOLKSONE-PRONCKUS, izrādot nama apkaimi, ar aizrautību stāstīja par visu, ko dara, lai tikai trim atvasēm un viņu draugiem būtu interesanti.

Taču arī tie, kuri nav iegriezušies šajā sētā un tikušies ar runātīgo namamāti, braucot no Bikstiem Zebrenes virzienā, noteikti ceļa malā būs pamanījuši neparastu nojumīti. Drosmīgākie piestāj pajautāt, bet kautrīgākie tā arī neuzzina, kādam nolūkam tā kalpo.

Biksteniece pastāstīja, ka nojumīte tika izveidota mazākajam bērnam Kristeram, kurš ik ritu ceļa malā gaida «busiņu», lai nokļūtu bērnudārzā Kaķeniekos.

– Reizēm autobuss kavējas, jo kāds no braucējiem nav atnācis laikus, tad arī mums ilgāk jāpagaida. Tāpēc tika panākts šāds risinājums. Mums no rītiem iet jautri, jo, gaidot autobusu, kārtīgi izdauzāties. Sataisām rampu, pa kuru vizināt mazos automobiļus. Tad mēs to pusstundu esam kārtīgi izsmējušies. Kad piebrauc autobuss, visi teic, ka mēs esam ļoti smaidīgi. Bet mēs tur nocīnījušies melnu muti. Ziemā, kad auksts, mazo satinu segā, lai silti, sēžot nojumē. Uz svētkiem «pieturiņa» katreiz ir atbilstoši izrotāta. Helovīnos liekam ķirbjus un lampas. Ziemassvētkos parasti ar lampiņām izrotājam visu māju, pagalmu. Jau tagad sāku skatīties jaunus rotājumus. Kad skolas autobuss piebrauc, visi pielip pie logiem un skatās, kā spīd. Endijam dārzā ir sava eglīte, ko izrotāt, arī Kristers gribēja, iestādījām viņam arī. Smejamies, ka drīz mūs Ziemassvētkos no kosmosa redzēs.

Sākumā jau vīrs uztaisīja tikai nojumīti. Pēc tam tajā ielikām balķi, uz kā sēdēt, bērni pa vienai vien sanesa mantiņas. Lai cik dīvaini tas nebūtu, nekas no šejienes nepazūd. Tiesa, dekorācijas ik pa laikam pamainām, jo tās ceļa malā samērējās, bieži jāmazgā. Tāpat cenšamies pamainīt krāsu toņus, bija sarkans, tagad ir zils. Bērni saliek savus zīmējumus. Bet trakākais jau ir ar tām mazajām mašīnām, ar tām braucam – kurš ātrāk, kura stiprāka. Ņemšanās ir ne pa jokam.

Interesanti ir ar garāmbraucējiem. Cits noliek savu auto aiz šķūņa, izkāpj ārā, palien, paskatās, mudīgi nofotografējas, un prom. Ap Jāņiem pretī bija magoņu lauks, tad arī tur ātri nofotografējas. Bet ir arī tādi, kas piestāj un pajautā, vai drīkst nofotografēties. Arī jaunlaulātie.

Pa mazumiņam vien

– Jūs te dzīvojat no bērniības?

– Esmu dzimusi Rīgā, bet uz šo māju pārcēlamies, kad

man bija divi gadiņi. Mācījos Bikstos skolā. Manuprāt, vislabākā skola. Joprojām tur bieži aizbraucu, man patīk ar skolotājām *uzsist klaču*, bērniem aiznesu *končās*. Mana mamma smeļ, ka es laikam nekad no tās skolas vajā netikšu.

Pie tā, ka mums tik daudz pie mājas veidots bērniem, daļēji skola «vainīga». Reiz meitas klase nāca ciemos mācību gada noslēgumā. Viss dārzā bija pilns ar spaiņiem, ūdens baloniem – kā mēs te daudzjāmies! Nojume, kas ir dārzā, toreiz vēl bija balta. Skatījāmies pēc tam bildes, visi tik forši, bet tā baltā nojume... Tā tika nolemts to apgleznot.

Māju abi ar vīru pamazām atjaunojam, paplašinām. Kad paskatāmies agrāko laiku fotogrāfijas, tāda maza viestāva būda bija. Tagad vīrs veco jauc nost, remontē. Sestdien ārdīja nost veco grīdu, abi betonējām. Tā mēs pa mazumiņam, pa mazumiņam. Kredītus nepemam, bet katru gadu lielākajām vajadzībām cenšamies iekrāt.

Ekskavatoristes darbu nepiedāvā

– Kur jūs strādājat?

– Pedējos mēnešus strādāju «Elvi» konditorejā Bikstos. Gandrīz trīs gadus pirms tam strādāju «Jeld Wen» Dobelē, bet veselības problēmu dēļ darbs bija jāpārtrauc. Savulaik esmu par konditori izmācījusies, bet isti man tas darbs nepatika, kaut gan esmu tāds cilvēks, kas var darīt jebko – arī grāvjus rakt. Pagājušajā gadā noliku ekskavatora vadīšanas tiesības. Vīrs prasīja, vai es *dulla*. Bet man likās interesanti. Kad mācījos, klasē ienāca instruktors, bet, pamanījis mani, domāja, ka sajaucis telpas. Pēc tam nāca otrreiz, brīnījās, vai tiešām es arī šajā grupā? Kursos gāju no Nodarbinātības valsts aģentūras, arī no turienes darbinieces vairākkārt zvanīja pirms tam, lai pārliecinātos, vai tiešām es to nopietni un neesmu pārdomājusi. Kad mums pie mājas taisīja meliorāciju, vīrs atļāva mazliet ekskavatora pogas paspaidīt. Man tā patika! Bet laikam jau sievietei ekskavatoristei neuzticās, jo darbu dabūt nevar.

Ar Čiksi jau 16 gadus

– Jums ir trīs bērni, cik veci?

– Vecākie bērni mācās Bikstu pamatskolā. Meita Sanija mācīsies 9. klasē, dēls Endijs – 5. klasē, jaunākais Kristers iet bērnudārzā, piecgadniekos.

Vecākā meita piedzima, kad man vēl nebija 16 gadu. Ar vīru Ingu, ko gan visi kopš

bērniības dēvē par Čiksi, iepazinās 15 gadu vecumā, kaut gan agrāk jau biju redzējusi un viņā ieskatījusies. Vēlāk nejausi satikāmies pie «Dzirnaviņām» Lieldienās. Un tad es izdomāju, ka šis būs manējais. Lai gan vīram vārds ir Ingu, gandrīz neviens to nelieto un pat nezina. Vārds Čiksis ar viņu kopā esot jau no divu gadu vecuma. Interesanti, ka Jaunbērzē, no kurienes viņš ir, pat skolotāja, nesen satikuši, viņu joprojām sauca par Čiksi.

– Bērni arī?

– Mājās sauca

par tēti, bet, ja kāds pajautā, kā sauca, saka – Čiksis. Sestdien mums apritēja sestā kāzu gadadiena, bet kopā esam jau 16 gadus. Tagad visi apkaimē manu vīru slavē un teic, ka tas ir *riktīgs* vīrietis. Es to nevaru noliegt, jo viņš visu prot – ne mēs mašīnas vedam uz servisu remontēt, ne celtniekus vai akas meistarus saucam. Ja par to visu būtu jāmaksā, es nezinu, kā mēs to varētu. Vienīgi apkuri pieslēgt lūdzām speciālistu. Vīrs strādā meliorācijas uzņēmumā, tagad objekts Lietuvā, tāpēc jādodas prom uz nedēļu.

– Tad jau pa mājām sanāk tikai nedēļas nogalēs?

– Jā, sestdien, svētdien raujam melnu muti. Nekādas atpūtas.

Cepām bulciņas un spēlējam futbolu

– Kā jūs atpūšaties?

– Tālākais, kur šogad esam bijuši – līdz Jaunakmei. Pat uz jūru nesanāca. Patiesībā, arī pērn nekur tālu neaizbraucām, jo mainījām mājai jumtu. Šogad ierīkojām apkuri. Prieks ir par to, kas ir izdarīts. Var jau aizbraukt kaut kur atpūsties un pēc tam ziemā salt nost. Padarītā ir daudz. Prieks ir pašiem bērniem.

– Bērni neprasa, lai kaut kur ved?

– Nē, jo viņiem izklaižu un nodarbu ir pietiekami daudz. Vasarās iesaistās nometnēs, Sanija darbojas jaunsargos, *Award*. Man jau liekas, ka viņiem to aktivitāšu ir tik daudz, ka drīz neko vairs negribēs. Jaunsargi meitu tik ļoti ir aizrāvuši, ka pēc pamatskolas vēlas turpināt mācīties militārajā

Jana Volksonė-Pronckus ar abiem dēliem pašu veidotajā «pieturiņā», kā to dēvē paši un garāmbraucēji.

jomā. Šāda iespēja ir Liepājā. Endijs aizraujas ar galda spēlēm. Viņš ļoti labi mācās.

Mums patīk apmeklēt pasākumus Zebrenē. Endijs piedalījās vasaras nometnē, es pati ziemā iesaistījos konkursā, ieguvu otro vietu. Pirmo jautājumu kārtu aizpildīju un iekritu azartā. Abas ar meitu meklējām atbildes, vēlāk teica, ka daudz kas vēsturē noder. Dāvanā saņēmu saldo ķirsi un persiku, kas nu aug dārzā. Vienu gadu konkursā nopelnīju ceriņu, citu – divus.

Reizēm savācam komandu un tur sporta laukumā futbolu *uzraujam*. Noskrējušies esam, bet tik labi! Sestdien atkal brauksim uz pasākumu.

– Jauki ir tas, ka jūs protat atrast laiku, lai kopā ar bērniem iesaistītos aktivitātēs. Daudzi vecāki sacītu, ka viņiem nav laika.

– Nav tik traki. Ziemā, kad ir sniegs, es no rīta izveidoju labirintus, tad mēs pirms autobusa tos izstaigājam. Pēc skolas notiek aktivitātes dārzā, kur takas sataisītas plašākā teritorijā. Man tādas nodarbes ļoti patīk. Labprāt ar bērniem darbojos. Brīvdienās parasti cieņojas radu bērni, kaimiņi, draugi. Vienreiz man bija pieci «dēli». Tad mēs visi bulciņas cepām, bijām nosmērējušies ar miltiem, bet nekas, pēc tam dušā nomazgājās. Septiņi astoņi bērni mums brīvdienās parasti sarodas, tad visādas spēles spēlējam, iecienītākā ir ūdens balonu meklēšana. Pati, ar viņiem skrienot, esmu slapja. Vīram arī patīk iesaistīties. Kādreiz varēja salto mest, tagad mugura stīvāka, vairs tā nesanāk.

Gribas aizbraukt arī uz Bikstiem savākt komandu. Tur

arī ir futbola laukums. Nu jau visi būs atgriezušies no vasaras brīvdienām.

Žēl, ka neizmācījosi

– Mums aiz mājas ir zeme, kas savulaik mums bija, bet nomas maksas dēļ no tās atteicāmies. Ceru, ka ar laiku to varēsim iegādāties. Esmu iztēlojusies, ka tur mums varētu būt futbola un citu aktivitāšu laukums, kvadraciklu trasīte. *Stīciem* būtu, kur ieskrieties. Es sapņoju visu laiku.

Mēs bērnu ar dārgām lietām nelutinām. Ziemassvētkos parasti ir daudz mazāku dāvanu, jo viņiem patīk atvēršanas process un pārsteiguma moments.

– Jums tik ļoti patīk darboties ar bērniem, kāpēc neizvēlējāties atbilstošu profesiju?

– Esmu interesējusies par darbu bērnudārzā, taču tur tikai audzinātāju vajag. Bet es savulaik neizmācījos. Iesāku, bet vidusskolu nepabeidzu. Tikai tagad domāju, ka to ļoti vajag. Tagad atsākt ir ļoti grūti. Esmu prātojusi, ka man patiktu strādāt ar bērniem, arī nometnēs. Domāju, ka arī gides darbs man derētu, varētu daudz runāt. Taču tur vajag svešvalodu zināšanas. Jāpierāda, ka varu strādāt ar ekskavatoru (smejas).

Edīte Bēvalde
Autores foto

Lappuse sagatavota ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras finansētu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mērķprogrammā «Reģionālo un vietējo mediju atbalsta programma» atbalstītais projekts Nr. 2/MEDIA/17/028 «Zemgalešu dzīves spoguļis».